



Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-3 У 6424/20
Дана: 15.03.2023.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Драгане Максимовић и Драгане Илчић, чланова већа, са судским саветником Маријом Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа пуномоћник Милисав Курмазовић, адвокат из Ужица, Видовданска 4, против тужене Војне поште број 1097 Ниш, ради поништаја решења УП-2 број 42-2/20 од 03.03.2020. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној 15.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Војне поште број 1097 Ниш, УП-2 број 42-2/20 од 03.03.2020. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Војна пошта 1097 Ниш, да тужиоцу АА из ..., плати трошкове спора у износу од 17.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, у ставу првом диспозитива одбијена је, као неоснована, жалба десетара, тужиоца, изјављена против наредбе команданта 2. бригаде Копнене војске, П бр.54-720 од 30.12.2019.године, којом тужиоцу професионалном војнику – десетару, рођеном ... године, тада на служби у 22.пешадијском батаљону 2. бригаде Копнене Војске, престаје професионална војна служба истеком уговореног рока, ову наредбу извршити одмах, а именованог разрешити од професионалне војне службе у складу са одредбама члана 117. став 1.2. и 3. и члана 138. Закона о Војсци Србије. Ставом другим диспозитива, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног поступка, на име састава предметне жалбе.

У тужби поднетој Управном суду, преко пуномоћника, дана 18.03.2020.године, тужилац наводи да се због битних повреда правила поступка

који је претходио доношењу оспореног решења из члана 9.,10.,11.,75., члана 102. став 1. члана 136. став 1. у вези члана 141. став 2.,3. и 4. у вези члана 16.8 став 1. и 2., члана 107. и члана 170. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку не може оценити правилна примена материјалног права из члана 112. став 1., члана 114., 115. и 116. у вези члана 39. став 1. Закона о Војси Србије. Даље наводи, као што је истакао и у жалби да су повређене и одредбе тачке 10., 13. алинеја трећа, тачка 14., и тачке 177., 180. и 186. Правила службе. Посебно указује да је првостепени орган као претходно питање требало да утврди битну и одлучну чињеницу тужиоачеве способности или неспособности за професионалну војну службу, јер је тужилац на оцену способности упућен по службеној дужности од стране првостепеног органа. Такође, тужилац тврди да ожалбена наредба није достављена на начин прописан Законом, да је у конкретном случају у питању обично радно правно решење о престанку радног односа. Сматра и да је неправилно одбијање захтева тужиоца за накнаду трошкова поступка. Из разлога што сматра да је оспорено решење незаконито предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. Тражио је трошкове управног спора на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара и таксу на тужбу и пресуду у укупном износу од 1.370,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу, навео да у свему остаје код разлога датих у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене јавне расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган решавајући по жалби тужиоца изјављеној против првостепене наредбе од 30.12.2019. године, нашао да је уговор о раду И број 24-2201 од 30.12.2016. године, закључен између тужиоца и команданта 2. бригаде Копнене војске са друге стране био уговор о раду на одређено време, те да му уговорени рок истиче 31.12.2019. године. Надлежни старешина јединице у којој је именовани на служби (22. пешадијски батаљон – ВП ...), поднео је првостепеном органу предлог И бр. 16-86 од 25.12.2019. године, за престанак професионалне војне службе тужиоцу због истека уговореног рока, а након што му је омогућено да учествује у поступку и да се изјасни о предстојећем решавању радно-правног статуса, што је констатовано записником о обављеном службеном разговору састављеним у истој јединици дана 25.12.2019. године, а заведеним под И бр. 144-205 од 25.12.2019. године, и у ком записнику је констатовано да је тужиоцу саопштена одлука о његовом даљем радно-правном статусу и да се о томе изјаснио, док на сам записник није имао примедби, те га је и потписао. Командант 2. бригаде Копнене војске је поступајући по предлогу надлежног старешине, одлучио да са тужиоцем не закључује нови уговор о раду, тиме је створен простор за примену члана 112. став 1. Закона о Војсци, односно за престанак службе истеком уговореног рока. Тужени орган је приликом доношења оспореног решења ценећи навод жалбе тужиоца да је после 23 године пензијског стажа отпуштен као болестан и тешко повређен, нашао да та чињеница није од значаја за другачије тумачење ове правне ствари, будући да престанак професионалне војне службе није био због здравственог стања тужиоца, већ

у овом случају услов за доношење оспорене наредбе је истек времена на који је служба уговорена, а коју одлучну чињеницу је првостепени орган на недвосмислен начин утврдио у поступку пре доношења наредбе и са којим разлогом је тужилац био упознат и исте није спорио. Стога је тужени орган применом члана 170. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења, одбивши жалбу тужиоца као неосновану.

Према стању у списима предмета, ожалбена наредба П бр.54-720 од 30.12.2019. године донета је по предлогу надлежног старешине 22. пешадијског батаљона ВП Пожега за престанак професионалне војне службе у Војсци Србије И.бр. 16-86 од 25.12.2019. године.

Одредбом члана 112. став 1. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС”, број 116/07...16/18) прописано је да официру у радном односу на одређено време, подофициру у радном односу на одређено време и професионалном војнику служба у Војсци Србије престаје истеком уговореног рока.

Одредбом члана 116. став 3. прописано је да предлог за престанак службе по одредбама члана 110. став 1. тачка 9. и став 2. и 3. и члана 112. став 1. овог закона, доставља се старешини надлежном за доношење акта о престанку службе најкасније 30 дана пре наступања разлога за престанак службе.

Како из стања у списима предмета произлази да је са тужиоцем закључен уговор о раду И број 24-2201 од 30.12.2016. године, на одређено време на период од 3 године који ће трајати од 01.01.2017.-31.12.2019. године, као и да је предлог за престанак службе тужиоцу по одредбама 112. став 1.,односно због истека уговореног рока, достављен старешини надлежном за доношење акта о престанку службе дана 25.12.2019. године, дакле у року краћем од 30 дана пре наступања разлога за престанак службе, истеком рока на који је уговор о раду закључен 31.12.2019. године, то је ожалбена наредба донета уз повреду одредбе члана 116. став 3. Закона о Војсци Србије. Како тужбени орган није санкционисао учињену повреду од стране првостепеног органа, то је исти повредио одредбе члана 171. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 18/16), при чему је дао разлоге који нису правилни и на закону засновани, чиме је повредио и одредбе члана 141. став 4. истог закона.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони повреду правила поступка на које му је указано овом пресудом и донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изложеног налазећи да је закон повређен на штету тужиоца, Управни суд је на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцу, који је успео у спору, досудио трошкове спора у укупном износу од 17.870,00 динара, и то на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара по тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12, 99/20 и 37/21) и судске таксе на тужбу

у износу од 390,00 динара и на пресуду у износу од 980,00 динара, по ТТ као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.03.2023. године, I-3 У 6424/20

Записничар
Марија Ристић, с.р.

Председник већа- судија
Снежана Алексић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МА